

Kjøp av fjernleverbare tjenester fra utlandet:

Om plikt til å beregne merverdiavgift

I BFU 007 /11, avgitt 17. februar 2011, kom Skattedirektoratet til at den norske filialen skulle beregne avgift etter merverdiavgiftsloven § 3–30 tredje ledd.

Et engelsk selskap, som inngår i en fellesregistrering i England, skal etablere en norsk filial. Det engelske selskapet kjøper tjenester fra et annet engelsk selskap som også inngår i den samme fellesregistreringen. Fordi de engelske selskapene er fellesregistrert, blir det ikke beregnet engelsk merverdiavgift på disse transaksjonene. De tjenestene som omsettes mellom de to engelske selskapene, er etter sin art fjernleverbare, og er til bruk for den norske filialen av det ene engelske selskapet. Det var reist spørsmål om den norske filialen hadde plikt til å beregne merverdiavgift av de tjenestene som var til bruk i Norge, etter reglene om snudd avgiftsplikt for kjøp av fjernleverbare tjenester fra utlandet.

Skattedirektoratet kom til at den norske filialen skulle beregne avgift etter merverdiavgiftsloven § 3–30 tredje ledd. Etter denne bestemmelsen skal fjernleverbare tjenester som leveres til mottaker hjemmehørende i utlandet, avgiftsberegnes i Norge når de er til bruk her med mindre det kan dokumenteres at tjenestene er avgiftsberegnet i utlandet. Skattedirektoratet kom til at en fellesregistrering etter intern engelsk rett, som innebærer at en transaksjon ikke avgiftsberegnes i England, ikke har betydning for avgiftsberegningen etter norske regler.

Innsenders fremstilling av faktum

Anmodningen gjaldt to ulike spørsmål, og for vurdering av begge spørsmålene har innsender derfor gitt en detaljert fremstilling av faktum og juss. Nedenfor er fremstillingen tilpasset spørsmålet om beregning av merverdiavgift ved kjøp av fjernleverbare tjenester fra utlandet. I anmodningen heter det blant annet følgende:

Et engelsk selskap S er morselskap i et konsern som omfatter en rekke selskaper, herunder det engelske selskapet SE.

SE vurderer nå å etablere en filial i Norge («SE filial»). Filialen vil ikke drive tilsvarende virksomhet som hovedforetaket. Etter at det er foretatt en omorganisering, vil det norske selskapet IM eie det engelske selskapet SL med 100 %. SL vil ikke drive virksomhet i Norge.

Reorganiseringen vil innebære at SE filial vil anskaffe juridiske tjenester, IT-tjenester, regnskapstjenester og andre administrative tjenester fra England. Tjenestene vil bli levert fra SL til SE, og videre fra hovedforetaket SE til SE filial i Norge.

Både SE og SL inngår i en fellesregistrering (momsgruppe) i England. På tilsvarende måte som i Norge skal det etter engelske avgiftsregler ikke beregnes merverdiavgift ved levering av varer og tjenester mellom to fellesregistrerte enheter, da dette ikke anses som «omsetning», eller som «salg» og «kjøp» i avgiftsmessig forstand. I og med at SE og SL er fellesregistrert, skal det ikke oppkreves engelsk merverdiavgift på vederlaget for tjenester som leveres fra SL til SE.

Saken reiser for det første spørsmålet om det skal beregnes norsk merverdiavgift etter reglene om snudd avregning, jf. merverdiavgiftsloven (mval.) § 3–30, når SE anskaffer tjenester fra SL til bruk i SE filial i Norge. Vi forutsetter i det følgende at tjenestene som vil bli levert fra SL til SE, og som vil være til bruk i SE filial, etter sin art vil være merverdiavgiftspliktige i henhold til norsk avgiftsrett. Som nevnt ovenfor gjelder dette regnskapstjenester og ulike former for management-tjenester/«back office»-tjenester etc. Videre forut-

setter vi at SE filial vil drive finansiell virksomhet som faller utenfor merverdiavgiftsområdet.

Etter innsenders syn skal det ikke betales norsk merverdiavgift for tjenester som vil leveres fra SL til SE og som overføres til SE filial. Vi vil nedenfor begrunne vårt syn nærmere.

Innsenders fremstilling av avgiftsreglene

Innenlandsk omsetning av tjenester er som hovedregel merverdiavgiftspliktig jf., mval. § 3–1.

Videre skal det beregnes og betales norsk merverdiavgift, såkalt «snudd avregnet avgift», ved kjøp av såkalte fjernleverbare tjenester fra utlandet, jf. mval. § 3–30.

Bestemmelsen i mval. § 3–30 første til tredje ledd har følgende ordlyd:

«§ 3–30. Tjenester

(1) Det skal beregnes merverdiavgift av fjernleverbare tjenester som er kjøpt utenfor merverdiavgiftsområdet. Dette gjelder likevel ikke dersom tjenesten inngår i beregningsgrunnlaget etter § 4–11 første ledd.

(2) Merverdiavgiftsplikten etter første ledd oppstår dersom mottakeren er næringsdrivende eller offentlig virksomhet hjemmehørende i merverdiavgiftsområdet og tjenesten er merverdiavgiftspliktig ved omsetning i merverdiavgiftsområdet.

(3) Dersom tjenesten er til bruk i merverdiavgiftsområdet av noen som nevnt i annet ledd, skal det beregnes merverdiavgift selv om tjenesten leveres til mottaker som er hjemmehørende utenfor merverdi-

Avgift Rettsavdelingen i skattedirektoratet

avgiftsområdet. Dette gjelder likevel ikke dersom det kan dokumenteres at det er beregnet merverdiavgift av tjenesten utenfor merverdiavgiftsområdet.»

Hva som er fjernleverbare tjenester, er definert i mval. § 1–3 første ledd bokstav i). Her heter det at med fjernleverbar tjeneste menes en tjeneste der «utførelsen eller leveringen etter tjenestens art ikke eller vanskelig kan knyttes opp mot et bestemt fysisk sted». Denne definisjonen er en videreføring av definisjonen i § 1 tredje ledd i tidligere forskrift 121.

I tråd med denne bestemmelsen har Finansdepartementet i sine merknader datert 15. juni 2001 til forskriften uttalt at blant annet konsulenttjenester, reklametjenester, advokattjenester, EDB-tjenester, og alle tjenester som leveres elektronisk, er eksempler på fjernleverbare tjenester. I tillegg til de tjenester som spesielt er nevnt i merknadene til forskrift nr 121, er det senere blant annet lagt til grunn i enkeltavgjørelser at utleie av arbeidskraft, regnskapstjenester og ulike former for formidlingstjenester er å anse som fjernleverbare tjenester.

Som nevnt legger innsender til grunn at de tjenester som leveres fra SL til SE, og som vil bli benyttet i SE filial, etter sin art vil være å anse som fjernleverbare tjenester. Reglene om fjernleverbare tjenester kommer bare til anvendelse ved kjøp som foretas av næringsdrivende og offentlige virksomheter. Reglene gjelder ikke for privatpersoner. Videre kommer reglene ikke til anvendelse ved kjøp av tjenesters om faller utenfor merverdiavgiftsområdet, for eksempel kjøp av finansielle tjenester fra utlandet.

Det er også et krav for å oppstille avgiftsplikt at kjøper må være hjemmehørende i Norge. Med hjemmehørende i Norge menes at kjøper må ha hovedkontor, filial eller annet fast forretningssted i Norge.

Bestemmelsen i mval. § 3–30 gjelder kun hvis et «kjøp» finner sted.

Levering av tjenester mellom et utenlandsk hovedforetak og en norsk filial er ikke merverdiavgiftspliktig, da leveranser/overføringer av varer/tjenester innenfor ett og samme selskap (avgiftssubjekt) ikke anses som salg/kjøp, og således ikke som omsetning i avgiftsmessig forstand.

Finansdepartementet har i en uttalelse datert 2. juli 2001 klart uttalt at det ikke skal beregnes eller betales merverdiavgift etter reglene om snudd avregning når tjenester overføres fra et utenlandsk hovedforetak til en norsk filial. Dette er også klart lagt til grunn i en bindende forhåndsuttalelse fra Skattedirektoratet av 22. august 2006.

Ovennevnte medfører at det ikke skal beregnes merverdiavgift ved levering av tjenester mellom SE hovedforetak og SE filial.

Mval. § 3–30 (3) inneholder imidlertid en særregel som medfører at dersom en tjeneste er levert/solgt fra et utenlandsk selskap til en kjøper som er hjemmehørende i utlandet, men tjenesten er til bruk i Norge, vil tjenesten likevel anses merverdiavgiftspliktig i Norge. Regelen kommer imidlertid ikke til anvendelse dersom det kan dokumenteres at lokal avgift er oppkrevd på tjenesten i et annet land.

Innsenders avgiftsmessige vurdering

Det kan ikke være tvilsomt at hovedregelen om snudd avregning i mval. § 3–30 (1) ikke vil komme til anvendelse i tilfellet som er beskrevet ovenfor, da en overføring av tjenester fra SE hovedkontor til SE filial åpenbart ikke vil innebære noe «kjøp» i avgiftsmessig forstand. Dette er blant annet slått fast i Finansdepartementets og Skattedirektoratets uttalelser om overføringer fra hovedkontor til filial.

Spørsmålet man må vurdere i vår sak, er om særregelen i mval. § 3–30 (3) vil komme til anvendelse, og dermed vil medføre at det skal betales norsk merverdiavgift på verdien av tjenestene som leveres fra SL til SE, og er til bruk for SE filial.

Etter innsenders oppfatning vil særregelen ikke være anvendelig i denne situasjonen. Bakgrunnen for innsenders syn er som følger:

En grunnleggende forutsetning for at det skal utløses en plikt til beregning av merverdiavgift etter reglene om snudd avregning, er at det foretas et «kjøp» i avgiftsmessig forstand. Dette fremgår helt klart av ordlyden i lovens hovedbestemmelse om snudd avregning, mval. § 3–30 (1); «det skal beregnes merverdiavgift av fjernleverbare tjenester som er kjøpt utenfor merverdiavgiftsområdet (vår utheving)». At «kjøp» er en forutsetning for avgifts-

plikt, fremgår også av Finansdepartementets og Skattedirektoratets uttalelser om at det ikke skal beregnes merverdiavgift ved overføring av tjenester mellom utenlandsk hovedkontor og norsk filial; bakgrunnen for at avgift ikke skal beregnes er at det i slike tilfeller ikke finner sted noe «kjøp». At «kjøp» eller «omsetning» av en tjeneste er nødvendig for å utløse avgiftsplikt, fremgår for øvrig også klart av Skattedirektoratets melding nr. 8/10 av 7. september 2010 om avgiftsbehandling av fjernleverbare tjenester, se punkt 2.2 siste avsnitt.

Et «kjøp» må etter en alminnelig språklig forståelse av begrepet innebære et det skjer en «omsetning». Dette forutsetter igjen at det finnes en «selger» og en «kjøper» og at den første leverer en tjeneste til den andre mot vederlag. For at det skal foreligge «omsetning» eller «kjøp» i avgiftsmessig forstand, forutsettes det videre at kjøperen og selgeren er to ulike avgiftssubjekter. Omsetning som skjer mellom to fellestregistrerte selskaper, samt overføringer fra hovedkontor til filial eller omvendt, vil ikke oppfylle det sistnevnte kravet. Det vil

2011 KURS

STIFTELSE

Få en kort innføring i de viktigste reglene i stiftelsesloven samt bli oppdatert på spesielle utfordringer ved revisjon av stiftelser.

Advokat
Erik Fredum,
Statsautorisert revisor
Trine Persen,
Statsautorisert revisor
Elsie Tjeransen,
Deloitte

Oslo 3. november

revisorforeningen.no

Avgift Rettsavdelingen i skattedirektoratet

derfor ikke foreligge noen «omsetning» eller «kjøp» i forhold til avgiftsreglene.

Etter innsenders syn skal det ikke beregnes merverdiavgift på tjenestene som overføres fra SL til SE, da det i avgiftsmessig forstand ikke skjer noe «kjøp» av tjenester, slik reglene om snudd avregning forutsetter. Innsender vil i denne forbindelse påpeke at overføringen fra SL til SE ikke vil innebære noe «kjøp» for SE, som følge av at de to selskapene er fellesregistrert og derfor inngår i det samme avgiftssubjekt. Videre vil overføringen fra SE hovedkontor til SE filial heller ikke innebære noe «kjøp» for filialen, fordi denne inngår i det samme retts- og avgiftssubjekt som hovedkontoret.

Ovennevnte må innebære at tjenestene som overføres fra England til Norge, skal avgiftsbehandles på samme måte som om de hadde blitt levert direkte fra SE hovedkontor til SE filial. Dette vil i henhold til Finansdepartementets og Skattedirektoratets praksis innebære at reglene om snudd avregnet avgift ikke kommer til anvendelse.

Vurderingen av hvorvidt det foreligger et «kjøp» som medfører at særregelen i mval. § 3–30 (3) kommer til anvendelse, må etter vårt syn baseres på intern engelsk rett, i og med at transaksjonen finner sted i England. Når tjenesteleveransene fra SL til SE ikke anses å innebære noen «omsetning/«kjøp» i England fordi selskapene er fellesregistrert, må det også i forhold til norske avgiftsregler legges til grunn at det ikke skjer noe «kjøp».

Slik innsender ser det, vil det være fullt ut i samsvar med merverdiavgiftslovens system at det ikke skal beregnes merverdiavgift i tilfellet som er beskrevet ovenfor. Innsender vil i denne forbindelse understreke at tjenestene ikke ville ha vært merverdiavgiftspliktige i Norge dersom SL og SE hadde vært norske selskaper, og selskapene hadde inngått i en fellesregistrering. SL ville da utvilsomt kunne ha levert tjenester til SE uten beregning av norsk merverdiavgift. Dette ville vært tilfelle både hvis tjenestene hadde vært til bruk for en av SE sine avdelinger i Norge og hvis tjenestene hadde vært til bruk for en utenlandsk filial av SE. Dersom avgiftsmyndighetene skulle hevde at det skal betales norsk merverdiavgift i vårt tilfelle, ville dette innebære en diskriminering av utenlandske konserner/selskaper i forhold til norske konserner/selskaper.

Etter innsenders vurdering kommer således ikke i særregelen i mval. § 3–30 (3) til anvendelse fordi det ikke finner sted noe «kjøp» som kan utløse plikt til avgiftsberegning etter reglene om snudd avregning. Det skal derfor ikke beregnes norsk merverdiavgift på de tjenester SE overfører til sin norske filial.

Innsender har videre vist til BFU 76/05, og har i denne forbindelse uttalt følgende:

Vi vil særlig fremheve at både nåværende mval. § 3–30 (3) og gamle forskrift nr. 121 § 1 annet ledd annet punktum taler om avgiftsplikt når «tjenesten leveres til mottaker som er hjemmehørende utenfor merverdiavgiftsområdet/i utlandet». Videre vil vi fremheve at det fremgår klart av § 3–30 (1) sett i sammenheng med § 3–30 (2) og av overskrift og § 1 første ledd i tidligere forskrift nr. 121 sett i sammenheng med § 1 annet ledd, at avgiftsplikten gjelder når norske næringsdrivende kjøper tjenester utenfor merverdiavgiftsområdet/fra utlandet.

I BFU 76/05 var faktum at et svensk hovedkontor i et konsern ville opprette en norsk filial, som ville la seg fellesregistrere med norske konsernselskaper. Også i denne saken fremsto det som rimelig åpenbart at det ikke skulle beregnes merverdiavgift når det svenske hovedkontoret overførte tjenester til sin norske filial, og at det ikke skulle beregnes merverdiavgift når den norske filialen solgte tjenester til norske selskaper som filialen var fellesregistrert med.

Det sentrale spørsmålet i saken var om det skulle beregnes norsk merverdiavgift på vederlaget det svenske hovedkontoret betalte ved kjøp av tjenester fra konsernselskaper i andre land, i den utstrekning tjenestene faktisk skulle brukes i Norge. Innsenderen drøftet i denne forbindelse om bestemmelsen i forskrift nr. 121 § 1 annet ledd annet punktum ville komme til anvendelse, og argumenterte for at bestemmelsen ikke ville komme til anvendelse fordi tjenestene som ble kjøpt av det svenske hovedkontoret ville bli avgiftsberegnet i Sverige etter reglene om reverse charge.

Skattedirektoratet var enig i at bestemmelsen i § 1 annet ledd annet punktum ikke kom til anvendelse, men ga en annen begrunnelse for dette. Vi siterer følgende fra siste side i BFUen:

«Avgiftsplikt etter forskrift nr. 121 gjelder tjenester som kjøpes fra utlandet. Avgifts-

plikten oppstår når tjenesten leveres til mottaker som er næringsdrivende etc. hjemmehørende i Norge. Skattedirektoratet legger til grunn at avgiftsplikt etter forskrift nr. 121 bare oppstår når kjøper er hjemmehørende i Norge. Forskriften kommer ikke til anvendelse i omsetningsforhold hvor kjøper i det aktuelle omsetningsledd, som i nærværende tilfelle, er hjemmehørende i utlandet. Forskrift nr. 121 § 1 annet ledd annet punktum tar altså sikte på tjenester som kjøpes fra utlandet av næringsdrivende etc. hjemmehørende i Norge, men som leveres til mottaker i utlandet.

I nærværende sak innebærer dette at spørsmål om avgiftsplikt bare oppstår når tjenestene videreleveres fra Banken til Banken Nuf. Men som det fremgår ovenfor, har Finansdepartementet lagt til grunn at denne viderelevering ikke er å anse som omsetning i merverdiavgiftslovens forstand. Noen avgiftsplikt foreligger således ikke for Banken Nuf på grunnlag av denne transaksjon.»

Som det fremgår av ovennevnte sitat, var Skattedirektoratet av den oppfatning at særbestemmelsen i forskrift nr. 121 annet ledd annet punktum, som tilsvarende den nåværende bestemmelsen i mval. § 3–30 (3), bare kunne komme til anvendelse i tilfeller der kjøperen av en tjeneste var en norsk næringsdrivende. Direktoratet la derfor til grunn at bestemmelsen ikke kunne komme til anvendelse i tilfeller der kjøperen var en utenlandsk næringsdrivende. I den aktuelle BFUen ville de aktuelle tjenestene bli kjøpt inn av det svenske hovedkontoret, og det ble derfor ikke utløst noen plikt til beregning av norsk merverdiavgift.

Direktoratet presiserer i ovennevnte sitat fra BFU 76/05 at forskrift nr. 121 § 1 annet ledd annet punktum tok sikte på tjenester som kjøpes fra utlandet av næringsdrivende hjemmehørende i Norge, men som leveres til mottaker i utlandet. Overført til faktum i den konkrete saken må dette bety at bestemmelsen kunne kommet til anvendelse dersom kjøper av en tjeneste (fra f. eks, USA) hadde vært et av de norske konsernselskapene, men tjenesten var blitt levert til det svenske hovedkontoret i konsernet (og tjenesten dessuten faktisk var til bruk i Norge og ikke var avgiftsberegnet i utlandet).

Saken som ble vurdert i BFU 76/05 er etter innsenders syn direkte sammenlignbar med vår sak. I vår sak er det et uten-

Avgift Rettsavdelingen i skattedirektoratet

landsk selskap, SE hovedkontor, som kjøper de aktuelle tjenestene fra SL. Det er altså et utenlandsk selskap som er kjøper av de aktuelle tjenestene. Et slikt tilfelle faller ifølge Skattedirektoratets uttalelser i BFU 76/05 utenfor anvendelsesområdet for forskrift nr. 121 annet ledd annet punktum/mval. § 3–30 (3).

Konsekvensen må være at det ikke skal beregnes norsk reverse charge merverdiavgift på det vederlag SE hovedkontor betaler til SL ved kjøp av tjenester.

På bakgrunn av faktumfremstillingen og drøftelsen ovenfor, ber vi om at skattekontoret tar stilling til følgende spørsmål:

1. Vil SE filial være pliktig til å betale norsk merverdiavgift ved anskaffelse av fjernleverbare tjenester fra hovedkontoret SE etter særregelen i mval. § 3–30 (3)?»

Skattedirektoratets vurderinger

Det spørsmål Skattedirektoratet skal ta stilling til er om den norske filialen av det engelske selskapet SE skal beregne merverdiavgift for fjernleverbare tjenester som anskaffes fra utlandet.

Det følger av merverdiavgiftsloven § 3–30 1. og 2. ledd at det skal beregnes merverdiavgift av fjernleverbare tjenester som er kjøpt utenfor merverdiavgiftsområdet, når mottakeren er næringsdrivende eller offentlig virksomhet hjemmehørende i merverdiavgiftsområdet. Det er en forutsetning at den fjernleverbare tjenesten er av en art som er avgiftspliktig ved omsetning her i landet.

Dette er en videreføring av bestemmelsene i tidligere forskrift nr. 121 om kjøp av tjenester fra utlandet, Svalbard eller Jan Mayen.

I brev av 2. juli 2002 fra Finansdepartementet til et advokatselskap har departementet tatt stilling til avgiftsbehandlingen av fjernleverbare tjenester som ytes mellom et hovedkontor og en filial hvor enheter er hjemmehørende i utlandet og i Norge. I dette brevet heter det blant annet følgende:

«Avgiftsplikten etter forskrift nr. 121 er også betinget av at tjenesten kjøpes, og det vil etter Finansdepartementets mening være naturlig å legge samme tolkning til grunn her i forhold til omsetningsbegrepet som ved innenlands overføringer. Departementet antar derfor at det ikke vil foreligge omsetning mellom en filial og et hovedkon-

tor ved overføringer mellom dem, selv om en av disse er hjemmehørende i utlandet. Transaksjonen skal da heller ikke merverdiavgiftsberegnes etter forskrift nr. 121.»

Dette innebærer således at det ikke skal beregnes avgift når kravet til omsetning ikke er oppfylt, typisk når det ytes fjernleverbare tjenester mellom hovedkontor/filial selv om en av enhetene er hjemmehørende i utlandet.

Merverdiavgiftsloven § 3–30 tredje ledd inneholder en særbestemmelse som fastsetter avgiftsplikt for fjernleverbare tjenester som er til bruk her i landet selv om tjenesten leveres til mottaker hjemmehørende i utlandet. Dette er en videreføring av § 1 annet ledd annet punktum i tidligere forskrift nr. 121, og i en fortolkningsuttalelse av 15. juni 2001 har Finansdepartementet uttalt følgende til denne bestemmelsen:

«Etter første punktum er det som nevnt et vilkår for avgiftsplikt at tjenesten leveres til mottaker hjemmehørende i Norge. Det kan tenkes at dette kan bli forsøkt omgått, for eksempel ved at leveringen blir kanalisert til en mottaker i utlandet for siden å bli overført til bruk for næringsdrivende mv. hjemmehørende i Norge. Annet ledd annet punktum bestemmer således at avgiftsplikten også skal gjelde når tjenesten leveres til mottaker i utlandet hvis den rent faktisk er til bruk i Norge av næringsdrivende mv. hjemmehørende i Norge. Avgiftsplikten vil ikke gjelde hvis det kan dokumenteres at tjenesten er avgiftsberegnet i utlandet.»

Det er hevdet at tjenesteleveransene fra SL til SE, og som foregår i England, likevel ikke representerer et kjøp eller en omsetning i merverdiavgiftslovens forstand fordi selskapene etter intern engelsk rett inngår i en fellesregistrering. Videre er det hevdet at det også i forhold til norske avgiftsregler må legges til grunn at det ikke skjer noen omsetning mellom partene for den transaksjonen som finner sted i England. Således hevdes det at vurderingen av hvorvidt det foreligger et kjøp som medfører at særregelen i mval. § 3–30 (3) kommer til anvendelse, må baseres på intern engelsk rett.

På bakgrunn av den faktumbeskrivelsen som er gitt, legger Skattedirektoratet til grunn at SL (UK) leverer de aktuelle tjenestene til SE hovedkontor (UK), og at tjenestene er til bruk i den norske filialen av SE. Dette ligger i utgangspunktet innenfor kjerneområdet for anvendelsen av mval. § 3–30 tredje ledd.

Det neste vurderingstemaet er om det er beregnet merverdiavgift av tjenesten i utlandet. Spørsmålet i saken er således om en fellesregistrering etter intern engelsk rett, som innebærer at det ikke foreligger et kjøp mellom partene i England, har betydning for anvendelsen av norske avgiftsregler. Regelen i mval. § 3–30 tredje ledd bestemmer at det i et tilfelle som beskrevet ovenfor, skal beregnes avgift her i landet med mindre det kan dokumenteres at det er beregnet avgift i utlandet. Etter Skattedirektoratets oppfatning kan interne regler i et annet land, som fører til at en transaksjon ikke er avgiftsberegnet i vedkommende land, ikke være avgjørende for avgiftsberegningen etter norske regler.

Skattedirektoratet finner det således tilstrekkelig å vise til at de aktuelle tjenestene er til bruk her i landet og at det ikke er dokumentert at det er beregnet merverdiavgift av tjenesten i England. Dette betyr at den norske filialen av SE, i medhold av mval. § 3–30 tredje ledd, skal beregne avgift av de tjenester som mottas fra SE hovedkontor i England når disse tjenestene er avgiftspliktige ved omsetning her i landet.

Skattedirektoratet er videre av den oppfatning at denne avgjørelsen ikke står i motstrid til avgjørelsen i BFU 76/05. Her gjaldt det tjenester som ble levert fra et land utenfor EU til en virksomhet i et land innenfor EU men som var til bruk for en norsk filial av denne virksomheten. Den sistnevnte virksomheten avgiftsberegnet tjenestene etter reglene om omvendt avgiftsplikt, og gjorde samtidig forholdsmessig fradrag for inngående avgift.

I den bindende forhåndsuttalelsen heter det at bestemmelsen i tidligere forskrift 121 § 1 annet ledd annet punktum tar sikte på tjenester som kjøpes fra utlandet av næringsdrivende etc. hjemmehørende i Norge, men som leveres til mottaker i utlandet. Det fremgår tydelig av sammenhengen at dette bare gjelder hvor tjenesten likevel er til bruk i Norge. Fordi tjenesten var til bruk av en filial til det utenlandske selskapet, og det utenlandske selskapet hadde beregnet avgift ved sin anskaffelse av tjenesten, skulle det ikke beregnes avgift her i landet.

Konklusjon

SE norsk filial skal beregne avgift av de tjenestene som mottas fra SE hovedkontor i England.